

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopolni naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravništvo naj se blagovoljé pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Dogodki v Zagrebu.

Viharni prizori in strastni pojavi, kateri so se zadnje dni v zbornici hrvatski vršili, zavzeli so splošno pozornost. Vse je v tem jedino, da so jednaki dogodki v parlamentarnem življenju nečuvenci, ali vsaj nenavadni, redki. Vajeni smo sicer burnih debat v francoski zbornici, kjer čestokrat vzplamti južna kri, dobro se spominjamo Bradlaughove afere v angleške dolenej zbornici, doživeli smo sami več nego živahnih epizod v naših zbornicah, a vse to je le senca proti dogodkom v zbornici hrvatski, kateri so zares nenavadni.

Nenavadni dogodki pa imajo nenavadne uzroke. Kdor je skrbno opazoval, kako so Madjari zadnja leta postopali proti Hrvatom, ni niti za jeden hip dvomil, da je pri tem ne vodi pravicoljubje, marveč brezozirnost in od nekaj ukoreninjeno sovraštvo do vsega, kar je slovanskega. Naredba za naredbo bila je taka, da je vsakemu pravemu rodoljubi razburjala kri, vsi koraki madjarski bili so večinoma izzivajoči, kakor da bi gospodje v Budimpešti hoteli se prepričati, kolika je potrpežljivost hrvatska.

Odkar so Slovake poteptali in jim onemogočili vsakršno politiško delovanje, naperili so Madjari ost svoje politike proti Hrvatom, o čemer priča cela vrsta najnovejših dogodkov.

Jedva so z znanim ravnateljem Davidom razburili duhove, že so izumili nov način, žaliti ponos Hrvatov in sicer z znanimi grbi, zaradi katerih je po ulicah kraljevega Zagreba tekla kri, zaradi katerih se je vsa dežela tako silno zganila, da se je z oboroženo silo moral delati red.

Omenjeni dogodki bi bili vsakej drugej vladi v svarilo, da z ognjem ni smeti igrati. Madjarska vlada pa se za to ni zmenila, temveč vztrajala je trdovratno v svojej zmoti, nadaljevala jo svojo izzivajočo politiko proti Hrvatom.

Kot zmoto nam je zmatrati, da se je poklical grof Khuen Hedervary na banski stol. Ne glede na to, da je mož za to uzvišeno mesto bil še jako mlad, novinec, kar se tiče uprave, tudi sicer ni bil tak, da bi narod imel vanj zaupanje. Od prvega njegovega nastopa pa do današnjega dne bil je v očeh Hrvatov le tujec, ki nema srca za narod in njega potrebe. Za njegovega banovanja pomnožila se je

opozicija in več nego jedenkrat pokazal mu je narod svoje nezaupanje.

Reklo se bode sicer, da je večina deželnega zbora bila na banovej strani. Res je to, a treba pomisliti, kako se je ta večina skrpala. Ves vladni aparat je deloval in z vsemi sredstvi, a kjer slednji neso bili zadosti, netil se je antagonizem mej Srbi in Hrvat, delalo se je po gaslu: „divide et impera“ in tako se skovala in zvarila „narodna stranka“, tako tudi dobile zaupnice in diplome častnega občanstva.

Naravno je, da je tako delovanje slabo uplivalo na javno mnenje. A namesto, da bi se bilo postopalo spravljivo, uporabljala se je pri vsaki priliki skrajna strogost. Tiskovna svoboda, ki je v Budimpešti uprav neomejena, postala je v Zagrebu iluzorična, časniki konfiskovali so se dan za dnem, narodni zastopniki izključevali so se iz zbora za celo vrsto sej, in kakor bi vsega tega in drugih napak še ne bilo dovolj, izdal se je ukaz, da se morajo „kameralni akti“ odposlati v Budimpešto.

Kakor smo že nedavno povedali, tičejo se omenjeni akti samo Hrvatske in Slavonije in so teh dežel svojina, kakor druge javne naprave. 35 let ležali so ti akti mirno v arhivu, sedaj pa, dasi je arhivar Miškatovič v uradnih „Narodnih Novinah“ pisal: „Zakon o arhivu nedozvoljuje banu, da može zatrti i odtudjiti arhivska pisma, uprav kano što Lykurgov zakon nije dozvoljavao sinovom da mogu ubiti oca. Ni sama pomisao, ni daleka sumnja o tom, da bi ban mogao **zlo upotriebiti svoju vlast**, te arhiv osakatiti, bila bi nakazna, **jest absolutno izključena**“, sedaj vzeli so se kar čez noč in odposlali iz dežele.

S kako pravico so zahtevali Madjari in vzeli omenjene akte? Z isto pravico, s katero so zaplenili slovaško „Matico“, z isto pravico, s katero pri vsaki priliki kažejo svoje oholo gospodarstvo. Da je ta čin še bolj razburil Hrvate, kdo bi jim to v zlo štel, zlasti ako se pomisli, kako žalostno ulogo je pri tem imel ban sam. Ni se čutil bana hrvatskega, ampak le kot poslušno orodje v rokah Tiszinih. Brez najmanjšega ugovora, brez vsakega premisleka izročil je akte in s tem predrznil, nepremišljenim činom še poostril itak že skrajno napeti položaj.

A dasi se ta korak nikakor opravičevati in zagovarjati ne da, bi se bila stvar morda vender poravnala, da je ban svojo krivdo pripoznal in kazal dobro voljo, stvar kolikor možno popraviti. Namesto tega, pa je bil toli nepreviden, da je v javni zbornici izrekel, da Hrvatska teh aktov ni imela v poštenih posesti. Te besede so po vsej pravici bile ogenj v streho kajti krivica sama ob sebi je še bolj čutna, kadar se jej pridruži razžaljenje, kadar tako govori vrhovna osoba v deželi, ban hrvatski sam.

Kaki so bili nasledki teh besed, je znano, znano tudi, da je Fr. Folnegović z drugimi predlagal, naj se deželni zbor po reprezentaciji obrne do cesarja, da bode grof Khuen Hedervary takoj odstranjen z banskega stola in je dr. Mazzura stavil predlog v blizu enakem zmislu.

Zbornica, oziroma vladna stranka tema predlogoma ni priznala nujnosti. Možno, da, celo gotovo je, da se bodeta predloga tudi zavrnila, a s tem stvar sama ne bode rešena, temveč k večjemu zavlečena. Kakor stvari sedaj stoje, ne bode prej miru na Hrvatskem, dokler grof Khuen ne ostavi banskega stola in dokler g. Tisza ne predrugači svoje politike proti trojedni kraljevini. Temu bi baš sedaj, ko orijentalno vprašanje trka na naša vrata, bil skrajni čas.

Po prebranih poročilih.

(Dopis.)

Opravičeno senzacijo je vzbudil v „Slovenskem Narodu“ dopis, ki je letos januarja meseca do nazega razodel glasovitega moža v Bolci. Tako drzna in težka obsodba je zadela moža, kateremu je tudi izročen časten mandat narodnega zastopništva, da se je v slehernega bralca duši poroditi moral glas, da tu je treba pojasnila, natančnega pojasnila. Poštenjastvo je postulat človečnosti in ako se nočemo pogrezniti v barbarstvo, čuvati moramo ščit poštenjastva na sebi in na drugih, dati ga ne smemo oskrunjevati tudi ne našem bližnjem. Dogodki pa, katere je rečeni dopis ostro bil začrtal v zgodovino življenja Bolškega župana, svojstva, katere je isti obelodanil na goriškem poslanci, titulature, s katerimi je dopisnik predstavljal večinoma neznanega rojaka — vse to nam je storilo sliko

LISTEK.

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

XI.

(Dalje.)

Mej drugim govorilo se je i o starem Grku in iz tega govora se je kazalo, da je vzbujal ta stavec s svojim strašno slabim pogledom občno sočutje. Toda brzo umakne se tužni ta predmet vselejšem razgovoru.

Kdo si je dovolil podražiti mladega, nekoliko izžilega Francoza plemenitega rodu in po poklici mislim, alkimista, ki bi bil rad svoje plemenitstvo in svojo uglajeno kavalirsko prikazen spremenil v zlato, iz katerega koli kraja si že bodi, za doverne odnošaje, katere se mu je posrečilo na poti od Batuma zapresti z mično krajanko guvernanto. Francoz je proglasil, da na nji ne najde in ne vidi več nego prijetno okrajšanje dolzega časa na ladiji, pa da nad vsem tem nobena dama na ladiji ni jednaka v lepoti njeni krajanki. Neki mladi imoviti Vlah, potujoč za zabavo po iztoku, trdil je nasproti temu,

da je rusa hči Albiona najkrajnejša dama na ladiji. Ostala družba pritrdovala je bodi si na to, bodi si na ono stran ali pa nekemu tolstemu starejšemu mladeniču, kupcu iz Livorna, ki je proglasil, da dava svoj glas skledi črnomorskih rib z majonesovo omako.

Estetiški naš spor umolknil je stoprav, ko se prikažeti obe dami na palubi. Vlah začne se krožiti z daleka okolu nepristopne angleške krasotice in francoski plemenitaž priklene se mični krajanki, zaprede se z njo brzo v živ govor, kojega sredo ni delala samo „la belle France“.

Mi drugi, manj srečni, ozrlji smo se zopet na breg, na kojem se je ravno pokazal na vzhodni krasnega lesnatega gorovja kakor kopa raznobojnih hišic, sestavljenih iz božičnih škatulj za otroke, lepi Tripoli. Na to smo občudovali krasoto barv, ki je nasledovala zapadu solnce v vodno maso. Oblok nad mestom, koder je solnce zašlo, bil je krvavo rdeč in na okrog kupičil se je zlati fantastni oblak; na krat zmeni se v zlato tudi purpur obloka in karminovi valovi zahodnjega morja. Zlato je bledele in mizelo in nad vodo zgrnila je noč temna svoja krila.

Odšli smo pod palubo k čajju. Grška družina se ni prikazala. Pogrešili smo tudi druge potnike: dasi je bilo morje dosti mirno, izbrala si je že morska bolezen nekoliko žrtev. Večina ostavila je že jedilno in samo mala kopica ostala je še za mizo odpuhaje lahni dim papirosov in baveč se nenujno. Ali ko je bil veseli naš pogovor v najlepšem toku, vstopi naglo z resnim obrazom grški doktor in pravi nam:

„Oprostite, gospodje, da rušim veselo vašo zabavo. Prihajam v imenu svojega starega prijatelja, da bi bila dva ali trije prijazno prisotni pisanju njegove poslednje volje.“

„Kaj pa se je zgodilo?“ zakličemo z jednimi usti.

„Opazili ste gotovo pri obedu, da je stari gospod bolan,“ odgovori doktor z dostojnim usmehom. „K večeru občutil je neobičajno omotico. Izrazi se skrbno, da ne dožije jutra in jaz točen v svojih okolnostih, odločim se k storjeni oporoki. Dasi ne soglasujem s cela njegovi skrbi, opozarjam je vender glede na prevažni premislek omišljene bolezn.“

Molče odložimo jaz, Francoz in Vlah papirose

propalega človeka redke nečloveške prikazni, kateri tudi ne pristoji več dragocena človeška pravica do časti in poštenega imena. Z nenavadnim aplombom je tedaj, „Slovenski Narod“ pogazil čast Bolškega veljaka in marsikdo je miloval dopisnika ali odgovornega urednika, kateri se je na takšen način izpostavil kazenskemu zakoniku. Kajti neverjetne stvari je trdil o svojem bližnjem in neusmiljeno mu je zanikal poštenost, katere bi nihče ni sebi ni drugemu ne imel dati napadati! In prav zato, ker je tu šlo za nekaj neprecenljivega, za nekaj splošno človeškega, kar je utisneno v kogar bodi srce kot neodoljiva dragotina, zato morala je biti le dobrodošla novica, da bode v vsi to stvar posvetil beli dan v podobi narodne razsodbe, porotne obravnave. Pokaznjen bode, kdor po krivem jemlješ poštenje svojemu bližnjemu, ali pa naj vsa njegova sramota pride na dan, ves dokaz, da zanj časti več ni: to zadostilo je bilo potrebno vzbujenemu javnemu mnenju!

Sedaj je, hvalo Bogu, dano to zadostilo. Pojasnjena je stvar, znana pri nas, znana tudi onostran naših mej. Prvi tožitelj je sedel tri dni na zatožni klopi, da se je zagovarjal zastran sodbe, ki jo je bil brez razprave izrekel o svojem nasprotniku in razglasil „urbi et orbi.“ Storil ni bil tega v svojem imenu in v svojem pridu, nego v imenu dobre stvari in javne morale, v prid naroda svojega, čegar blaginje paziti je narodnega časnika vzvišena dolžnost. Ali objektivna vest ne postane pristanska, tudi za svoj dobiček ne „Audiat et altera pars,“ — vi, prvi tožitelj, dokažite, kar se vam ugovarja, imejte tudi pogum zatoženca, šele, kadar tudi v tej ulogi zmagate, potem je vaše delo bilo, pravilno, za javnost koristno! Prav je tedaj bilo, da sta se zamenjali ulogi, da je prvi tožitelj postal drugi zatoženec, a prvi zatoženec drugi tožitelj. Pokazalo pa se je v treh dneh razprave, da je prvi tožitelj tudi v ulogi zatoženca ostal tožitelj, silen tožitelj, prvi obtoženec pa da je tudi v formalni obliki tožitelja v istini marveč bil zatoženec, ki je ječal pod skalo svojih storjenih dejanj, ki se ni več odkrižati mogel hudobe, katero je bil poklical na pomoč. Pravični možje pa so vrhu tega še izrekli slovesno, da je prav in s častjo ravnal prvi tožitelj, da njega nihče ne more spraviti več iz uloge tožitelja, javnega sodnika. In tako, ko je bila razdejana čast dotičnega, bila je razdejana po vsej pravici in resnici, smela je biti razdejana po vnanje, ker je znotraj že davno več ni bilo!

Javnost je sedaj o vsem tem temeljito poučena. Baš to je neprecenljiva pridobitev novejšega časa, da se pregreha praviloma preiskuje, sodi in maščuje na javnem mestu, pred očmi in na čulo občinstva. In tako je javna porotna razprava tudi v tem slučaju spravila na dan obširen komentar k inkriminovanemu dopisu. Ta komentar je pravomočen, potrjen z najvišjo sankcijo, s prisego priči in na podlagi njega se je dovršila sodba, ki ne da ničesar več dvojiti.

Ako pa si kdo zmatra za dolžnost, da širi ta komentar z ustnim poročilom, ali celo s pismenim poročilom po časopisih, tistemu bode ob enem sveta dolžnost skrbeti, da je poročilo pristno, vestno in nedvomljivo. Ne glede na to, da je pregreho slikati kot pregreho, morali bi časnikarski poročevalci baš

pri porotnih obravnavah pomisliti, da se ni za las ne sme premakniti kayzalnost mej dokazilnim gradivom in mejizrekom porotnikov. Porotniki so nam krivični ali pa brezumni sodniki, ako iz poročila razprave ni jasno, da se izrek sklada z izpovedbami priči in drugimi dokazili. A kako lahko se v tak „odium“ pripravijo porotniki, sami poštene in inteligentni možje! Ni treba nič drugega, kakor nesramna roka časnika, prvo poročilo tako predružači in popači, da odpadejo najtehtniši dokazi, obvisi pa sami taki, ki sodbo storjeno očitno pobijajo in kot krivico razupivajo. In kdor tako poročilo bere, pa ni dovolj razsoden in izkušen, on se ne more prečuditi slepoti ali pa strankarstvu sodečih mož, ki so storili tako neosnovano, tako vnebovpijočo krivično sodbo. Prvo je, da bi človek „rad poznal“ tiste porotnike, drugo pa, da začne obupavati nad porotniško napravo in nad pravico sploh. Se ve da ni tega ni onega ne bo hotel na svoji vesti imeti pošten častnikar, kateremu je kaj do resnice, do dostojnosti in do dobrega imena svojega lista. On nikdar ne bo resnice tako zaval, sodnikom kaj tacega podtikal in svojega občinstva tako mistifikoval in slepil. — kakor je to zvest svojemu značaju storil „Ljubljanski List“, glasilo c. kr. deželne vlade! Berite njegovo poročilo o zadnji tiskovni pravdi „Slovenskega Naroda“, primerjajte je s poročili po drugih slovenskih listih — in uvideli boste, koliko nesramne zavijače uredništvo oficijoznega lista uganja na račun porotniškega poštenja in obče morale! Kdo je po tem poročilu nedolžen kot golobica? Glasoviti Bolčan! Kdo je kriv? Urednik „Slovenskega Naroda“? Kaka pa je sodba? Temu vsemu nasprotna, krivična! Zamolčano je opravičenje storjenega izreka, priobčeno je samo to, kar ga zanika, zamolčan je izborni „plaidoyer“ narodnega zastopnika, priobčen pa zagovor nemškutarskega odvetnika — vse je obrneno proti razprave dejanski resnici in proti sodbi, proti oproščenju urednika, ki je toliko skrbij in muk prestal zavoljo svojega opravičenega poguma! To je zopet jeden slučaj, ki nam v pero uriva nujno interpelacijo do naših poslancev: ali res vladni pečat, nekolekovanost časnika daje tudi privilegij za take in jednake podlosti, in ali se vam naj res še dalje narod demoralizuje od zgoraj doli?

V poštenem in obširnem poročilu o tej pravdi, ki je tako sijajno pričevalo dalo narodnemu častniku, dobi se pa še marsikako dobro zrno za razmišljanje in vzpodbujajo. Predstavili so se nam pri tej priliki vsi slabi uplivi kapitala, uplivi, ki nam v zavisnost in bedo spravljajo mnoge kraje. Slučaj Bolke doline ni jedini. A vender naj zlasti Goriški rodoljublje gledajo, da osvobodijo narod od takega kapitala, da ob volitvi zastopnikov pred vsem gledajo na značaj in poštenost kandidata. „Narod poštenjakov, narod vrlih mož“ — bodi naše gaslo. Ti, pošteno narodno časnika, pa nam pokaži vsacega, kdor bi to gaslo oskruniti hotel z dejanjem, ali bodi tudi samo z besedo!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. oktobra.

Vlada bode v kratkem predložila **državnemu zboru zakon o zavarovanju delavcev proti**

nezgodam, kateri ni bil rešen v minulem zasedanju. Kakor čujemo, imel bode novi načrt več bisvenih prenehb. Lansko leto je dotični odsek našel na vladni predlogi razne pomanjkljivosti in te je sedaj vlada popravila.

Poročila o mobilizaciji **avstrijske mornarice** se dementujejo. To vest so bili raztrosili Peštanski listi, ki bi radi, da bi Avstrija takoj zatrla s svojo vojsko vsako slovansko gibanje na jugu.

Cerkveni kongres **ogerskih in hrvatskih** Srbov je sklenil, da bode zanaprej vsak nov patrijarh razen prisega vernosti moral kongresu priseči, da bode varoval cerkveno avtonomijo. Nadalje se je sklenilo, da ima krona pravico odkloniti kandidata za patrijarhov stol, ne sme pa imenovati kandidata manjšine.

Vnanje države.

Ruski vojni minister poklical je v Sebastopol ravnatelja ruske parobrodne družbe, Flitta, da se z njim dogovarja, da bi se ladije tega društva uvrstile v vojno mornarico. Iz Sebastopola odpotuje vojni minister v Odeso.

Jako važno poročilo došlo je iz Plovdiva. Sultani je po svojem zastopniku Nihar beji pri bolgarske vladi odgovoril na brzojavko kneza Aleksandra, da je pripravljen kneza bolgarskega priznati za generalnega guvernerja **vzhodnjermelijskega**. Ta vest je v Sredci in v Plovdivu napravila veliko veselje, ker je znamenje, da se bode ta stvar mirno poravnala, ako le Srbija in Grška ne bosta delali kakih ovir. Sicer bolgarski merodajni krogi s tem še neso popolnem zadovoljni, temveč želé, da se razveljavi vzhodnjermelijski statut in skliče veliko narodno sebranje, katero bode pregledalo ustavo, upejalo enakomerno upravo v obeh deželah in dovolilo one kredite, ki so potrebni, da se plača Turške davek in zaostali dolгови. Upanje je, da se bodo Bolgari in Turki tudi o tem mirno sporazumeli. Vojne priprave, o katerih se poroča iz Carigrada, tedaj najbrž neso naperjene proti Bolgarom, ampak imajo namen, braniti turško zemljo proti Srbom in Grkom ter preprečiti izgredo v drugih turških pokrajinah.

Srbski kralj odgovoril je skupščinarjem, ko so se prišli poslavljati, na vprašanje nekaterih, kaj da hočejo povedati svojim volilcem o položaji Srbije nasproti Bolgariji in Turčiji, da je sedanja situacija jako resna. Srbija hoče počakati izida konference. Ko bi pa ta zanjo ne bil ugoden, bode pa prišla za orožje.

Veleposlaniki v Carigradu so se že baje sporazumeli o tekstu memorandumu, kateri se bode predložil velevladim. V njem omenjajo, da so sklenili Turčiji in Bolgariji priporočati zmrnost, da iz Vzhodnje rumelijskega konflikta ne navstanejo take nove težkoče. Ta memorandum pa ne obsega nikakršnega predloga, kako bi se rešile zamucane balkanske razmere. To je, z družimi besedami povedano, **konferenca veleposlanikov** v Carigradu za sedaj ni imela nobenega uspeha. Dogovori mej kabineti se bodo morali z nova začeti, da bodo dali veleposlanikom nove instrukcije. Rešitev te stvari se je tedaj za nekaj časa zavlekla. Se li bode toliko časa ohranil mir na Balkanu, da poslavlki dobé novih instrukcij, se ne ve. Srbija in Grška sta oboroženi in že težko čakata kake rešitve. Zbrane vojske njima napravljajo velike stroške zategadelj bi ne bilo čudno, ako se naveličata čakanja in začeta boj. To bi pa še bolj zamotalo balkanske razmere.

Kakor časniki poročajo, zavladal je v Carigradu bolj vojevit duh. **Turki** so se začeli resno pripravljati za boj. Vojne ladije se oborožujejo. V vojnih arsenalih se pridno dela. Vsak dan odpotujejo iz artilerijskega arsenala nekaj poljskih baterij v Carigrad, kjer se nalože na železniške voze. 1. oktobra odpotovali so se štirje 17 centimeterski topovi za oblegovanje v Drinopolje. Več azijske

in sledimo zdravniku v kabino, kjer je prebival stari Grk s svojima hčerama. Ni čuda, da se je rožasta naša volja po poti prelevila v temno. Pred časom spustili smo uzdo razkošne radosti iz življenja in sedaj čutimo blizu mrzli pih črnih peruti smrtnih. Sedaj ustopimo v tesni prostor, malo razsvitljen s težečo svetlobo in najprvo pogledamo žolto upalo obličje bolnega starca, ležečega na nizki postelji in zgornja polovica telesa nekoliko vzdignena s pomočjo podloženih preprog in plaht. Oči so mu bile zaprte in izpod rdeče odeje visela mu je na tla kakor brez moči koščena, ovenela roka, na koji so izstopile močne žile, kakor spletene koreninice v suhih tleh lesnih. Po obeh straneh postelje so stale obe večji hčeri, tiščeč si bele robce sedaj k očem, sedaj k ustnicam. Najmlajša sedela je v kotu na culicah in upirala na tožno prikazen svoje oči bolj zvedavo nego z boleznim udeležanjem. Mimo nas bil jo navzoč še imenovani trebizondski konzul, poklican tudi za svedoka.

Ko stopimo k postelji, vzdigae bolni Grk malo dolge rêse in zašepeče:

„Hvala, gospodje!“

Na to pristopimo k turobnemu aktu. V res-

nobi notarja položi konzul, ki si je izvolil pisati oporoko, iz nedostatka mize popir na šahovnico, ležečo na visoki vreči in namočivši pero izusti, da je pripravljen za pisanje.

Starec upogne koščeno roko in pravi trudno: „Pišite tedaj in dajte laskavo pozor, da ne pokapate s črnim šahovnice (šahove deske), ki me je stala skoro tri franke in je še le nova.“

V kljub resne sitžovacije se nismo mogli ubraniti smeju pri tej skrbi umirajočega za brezmeno staro šahovnico.

Na to narekuje stari Grk z mrtvaškim, pretrganim glasom svojo poslednjo voljo v francoskem jeziku tako-le:

„Jaz Miltiades Psaros, sumeč, da je mojega življenja še malo, želim pred vsem, da bi moje bedno telo, ako bi na ladiji umrl, pripravili v Carigrad in tam pokopali poleg gomile moje žene, s spodobnim krščanskim obredom, toda brez vsakojakega kanzanja in nepotrebnega izpostavljanja. Rakev, pokrov in vse drugo naj se vzame od rokodelcev, s kojimi sem se že naprej za ceno zmenil, in v grob naj me polože v mojem starem oblačilu, koje že nihče ne more več nositi.“

Svojo novo obleko in fes odkažem možu svoje najstarejše hčeri Eudokije; črevlje naj vzame stari sluga, ki mi je dvajset let verno služil in od kojega se nadejam, da se me za to zapuščino vsako leto vspomni v molitvi v dan moje smrti. Svojo srebrno uro ostavim možu svoje druge hčere Helene.

Norišnici v Atenah ostavljam tisoč frankov.

Dediče vsega svojega ostalega imetja, na 500.000 frankov gotovega denarja, hišo s štirimi nadstropji v Peri in hišo s poljem in vinogradi v Trebizнду, postavljam na jednake dele svojim peterim hčeram: imenovanim Eudokija in Helena, pa Theofana, Pelagija in Charitina.“

Vedite gotovo, da smo pogledali pri narekovanju tega odstavka in posebno onih 500.000 frankov na oporočnika s presenetanjem in naglim spoštovanjem.

Ko je bila oporoka skončana s še nekolikimi bežnimi pristavki, podpiše pod njo starec s tresočo roko svoje ime in za njim smo se podpisali i mi prisotni svedoki.

„Ah, pozabil sem še nekaj,“ pravi hitro stari Grk. „Imam še nekaj prebitka in dela. Moglo bi se tam neke upisati, da je odkazujem svojim hčeram.“

skih čet se je že odposlalo v Hadiköh". Kakor se govori, sestavila se bosta dva kora redne vojske. Jednemu bode zapovedoval ghazi Osman paša, drugemu pa ghazi Ahmed Mukthar paša. Poleg tega se bode organizoval jeden rezervni kor, kateremu bode poveljnik Fazli paša. Za načelnika generalnemu štabu je odločen Nedjib paša. Iz ruskih pristanišč se v Carigrad praviha neprestano moka v velikih množinah. 4. t. m. pripeljala je ruska ladja Čigačev 10.000 vreč moke in veliko volov. Iz Smyrne odhajajo ladije napolnene z azijskimi vojaki, katere prevažajo v Dedeagač, ki je končna postaja rumelijske železnice ob Sredozemskem morju.

Včeraj bil je v Parizu ministerski svet, kateremu je predsedoval Grevy. Ministri so se posvetovali o položaji, kateri je navstal vsled za vladno neugodnega izida volitev za **francosko zbornico**. Vlada neki misli predlagati novej zbornici, da se iztirajo iz Francije vsi principi. Tako energično postopanje bode zopet vzelo reakcionarjem pogum, kateri so jim dale zadnje volitve. — Monarhisti upajo pri ožjih volitvah pridobiti še toliko poslancev, da bodo imeli v zbornici 237 glasov, v republikanskih krogih se pa misli, da čez 210 glasov monarhisti nikakor ne bodo imeli. Republikanski listi naštevajo celo vrsto kaznivih dejanj, katerih so se monarhisti posluževali. Podkupovali so volilce in trosili lažnjive vesti iz Tonkinga. Pripovedovali so volilcem o nekem izmišljenem mesarjenji Francozov v Tonkingu.

Nemški državni zbor snide se sredi novembra. Pruski deželni zbor začne zborovanje v januarju in tedaj bode državni zbor odložil svoje zborovanje do po Veliki noči.

Ko so španjsko-nemški konflikt in balkanske zadeve obrnile nase vso pozornost, se za **Sudan** že precej časa nihče ni brigal. Sedaj pa od tam prihaja vest, da so Abisinci otepli sudanske ustajnike, katerim je zapovedoval Osman Digma. Ustajniki imajo nad 3000 mrtvih in ranjenih. Osman Digma je ubit. Abisinci so tudi imeli velike izgube.

Dopisi.

Iz Slovenjega Grada 4. oktobra. [Izv. dopis.] Bog ga vedi, koliko se je že pisalo v naših listih o slovenskem uradovanju. Vsaka beseda o tem predmetu se že zdi prežvekovanje. Vendar pa stari Kato ni bil zoperen zaradi tega, ker je v jedno mer ponavljal: ceterum censeo. . . . Naj bo tudi našim listom stalna rubrika: slovensko uradovanje. Počuhajte časi pa časi s prav ostrim česalom lene uradnike, advokate, notarje, duhovnike, učitelje, župane, ki nemški uradujejo, pa prav trdo jih poštrigljajte, da jim pride do kože, ker nekateri imajo zelo debelo, kakor rinoceros.

Koliko let že prosijo duhovniki Lavantinske škofije, naj bi ordinarijat uradoval slovenski. Pa vse zaman. Odloki, okrožnice, ukazi, časi še celo molitve, s kratka, vse je nemški, in če pišeš v Maribor v onem svetem jeziku, v katerem učimo narod, dobiš gotovo nemšk odgovor. Pisec teh vrst je svedok. Če bodo v nebesih tudi samo nemški govorili, pač nečem tja. — Duhovniki so preplahi, premalo imajo energije, preveč pa nemškega klečepazenja. Menda se bode vendar enkrat na bolje obrnilo, kadar bode glavna ovira odstranjena.

Čuditi se moramo, da se tudi nekateri dekani — po glasu narodni — ravna po vsemogočnem.

Bogato nadžupnijo Šmartin pri Slov. Gradci dobil je dr. Šuc ob enem bo tudi dekan. Želimo mu to mesto. A pričakujemo tudi, da bo narodno uradoval, česar do sedaj ni storil, čemur se tembolj

čudimo, ker je poslanec Slovencev v Gradci, ne pa nemškutarjev. Morda se sedaj poboljša, ker je dosegel svojo željo. Do sedaj so bili v tem okraju vsi dekani grdi nemškutarji.

Iz Dola 7. oktobra. [Izv. dop.] Pričakoval sem od več stranij dopisa o odprtji našega „Bralnega društva“, a do sedaj — zaman.

Primoran sem tedaj sam seči po okornem peresu, ter slovenskemu svetu malo to veselico opisati. V nedeljo 27. m. m. kazalo je nebo vedno svoje neprijazno lice. Oblaki so se valili ter obetali vsak hip že dovolj premočeno zemljo poskropiti. Vrlo pevsko društvo „Slavec“ obljubilo nam je s svojim pohodom nas počastiti — a širna in razpejena Sava nam je ves up podrla. Valila je svoje kalne valove čez vse bregove, kajti narasla je tako silno, da je ljudje ne pomnijo večje od leta 1872. Noben Posavec se ni upal črez se peljati. Vendar smo poslali mladeniča s čilim konjičem gledat k Savi ali dojdejo g. pevci, ali ne?

Vskokote prijahal je nazaj ter zavpil na nastem konjiči: „So že tu!“

Hitro smo se pripravili, ter v naglici prostor za g. pevce pripravili, kolikor je bilo v tako kratkem času možno. Vso čast pa moram dati pogumnim „Slavcem“, katere ni ustrašila reka, a gnala jih je domovinska ljubav, pomoči novorojenemu detetu, da se krepča in raste.

Vsprejem pri graščinji bil je srčen in po možnosti krasen. Na domu „Bralnega društva“ bil je slavolok z napisom: „Dobro došli“. Tukaj poprime predsednik g. Št. Lemut besedo, ter v krepkih besedah ljudstvu raztolmači namen novo osnovanega društva, ter jih navdušuje za naš toli tlačeni narod zvesto stati in ne pedi zemlje odstopiti požrešnemu tujcu. v ta namen naj se narod izobražuje in poučuje čitaje časopise v prid narodnemu blagostanju. Nato je peval izborni „Slavec“ (okolu 50 pevcev) krasne zборе, katere je ljudstvo z največjo pazljivostjo poslušalo. Potem sta deklamovali gospodičini T. L. in M. L. Prva je deklamovala „V pepelnični noči“. Burno ploskanje je sledilo vrle domorodkinji, kakor tudi nje sestrji, ki je Gregorčičevo „Domovini“ v resnici z navdušenjem in občutom predavala. Ko je še „Slavec“ nekaj pesni zapel in burno zahvalo od zbranega občinstva žel, usul se je silen dež in vihar je bučal, kakor na Krasu, v hiši pa se je pričel ples. Le prekratke so bile ure; katere nam je priredilo prej imenovano pevsko društvo. Prepričani smo, da je petje jeden glavnih faktorjev narodnega navdušenja, in mi, mali narod moramo in smo dolžni pri vsakej priložnosti poudarjati narodnost, ker drugače prekmalu zagazimo v narodno mlačnost.

Lepo nalogo prevzel je mili „Slavec“, ter širil bode narodno zavest, kakor je to že pokazal nekolikokrat in s tem si pridobil neprecenljive zasluge za narodni razvoj. Že Stvarnik zapovedal je: „Pusti mojega slavca peti, kakor sem mu grlo ustvaril!“ A mi zakličemo: „Delaj in vzbujaj povsodi s svojim petjem, kakor Ti je Bog grlo ustvaril, v prid in blagor tlačenega in zaničevanega naroda!“ Na svidenje v prihodnjem letu!

Domače stvari.

— („Novice“,) pisoc o pristopu prof. Šukljeja v Hohenwartov klub, ne dvomijo, „da veljavnost dolenske volitve po ustupu Šukljejevem v klub temu ni postala ne bolj, pa tudi ne manj gotova, kakor je bila prej.“ Okončuje svoje, proti našemu Novomeškemu dopisniku obrnjeno polemiko, pa pravijo: „Hohenwartov klub izbral je v legitimacijski odsek poleg Bukovince Lupulo dr. Poklukarja in dr. Klaiča. Značaj, neodvisnost in vsa preteklost teh dveh poslancev pa daje poročstvo dosti, da bodeta tudi glede volitve dolenskih mest v legitimacijskem odseku neustrašeno branila postavbo in pravico. Upamo, da bo prav tako sodil ves odsek in državni zbor. Justicia fundamentum regnorum! To, upamo, da bode vodilo pri razsojevanji oporečenih volitev, in tako mora biti, drugače spodkopavamo lastni in državni obstanek.“

— (Umrli) je včeraj zvečer na Fužinah pod Ljubljano gospa Josipina Trpinč, rojena Česko, vdova pokojnega predsednika kmetijske družbe kranjske Fidelisa Trpinca, v 82. letu svoje dobe. Pokojnica bila je jako blaga in izobražena gospa. V prejšnjih letih zanimala se je prav toplo za narodno gibanje in podpirala vse narodne zavode. „Narodnemu domu“ poklonila je jako znaten znesek. Blag jej bodi spomin!

— (Deželni zbor hrvatski) imel je včeraj zopet sejo, pri kateri se je zopet pokazalo, da se nam veselih vestij iz Zagreba ni več nadejati. Naj se dogodki zadnjih dni še tako strogo obsojajo, to pa mora vendar vsakdo priznavati, da se z upravnimi sredstvi ne bode doseglo pomirjenja, temveč, da se bodo strasti še bolj razburile. To je menda tudi smoter politikov v Budimpešti, katerih ukaze morajo izvajati sedaj odločujoči krogi v Zagrebu in takozvana „narodna stranka“ v deželnem zboru hrvatskem. Predsednik Mirko Hrvat je proti članom opozicije kar naravnost oduren, večina pa mu je poslušna v vsakem slučaju. Najprej bil je na vrsti dopis kralju, sodnega stola, da se mu izročita poslanca dr. David Starčević in Josip Gržanić zaradi budodelstva javnega nasilstva. Ta uloga izročila se je imunitetskemu odseku. Čudimo se, da se govori o javnem nasilstvu, ko je vendar Agrarica trdila, da se bana nihče niti s prstom dotaknil ni. — Potem predlaga predsednik, da se dr. Radošević in dr. D. Starčević zaradi preostrih izrazov izključita za 60 sej. Nujnost Folnegovičevega predloga se odkloni. Nič bolje se ni godilo predlogu dr. Mazzure. Omeniti treba, da je pri debati o tem predlogu dr. Gregor Tuškan dobil ukor, ker je omenil, da je presvetlega cesarja tajni svetnik z brcami bil iztiran iz zbornice. Pri volitvi imunitetskega odseka bil je izbran dr. Jovan Gjurić. Mnogo članov opozicije ni glasovalo, kar je predsedniku dalo povod, opominjati je na §. 55 opravilnika, po katerem mora vsak poslanec oddati svoj glas. Ko so prišle na vrsto interpelacije, oglašil se je dr. Jakob Radošević in interpeloval, zakaj se je magistrat v Kostajnici ustavil in župan Mašeg imenoval vladnim komisarjem. Dalje vprašal je vladu, mu li bode na njegove interpelacije odgovorila. Utemeljuje svojo interpelacijo rekel je Ra-

„Morda bi bilo bolje, da bi se oporoka prepisala“, pravi doktor.

„O nikakor!“ reče hitro stavec. Bila bi škoda nove pole popirja.“

„Ni treba, da bi pripisali,“ odloči konzul, izveden v pravih. „To se razume samo ob sebi.“

Na to so nas tri poklicane svedoke z zahvalo odpustili.

Razume se, da smo govorili še precej časa o vtisih, koje je učinila na nas oporoka tega grškega bogataša in da smo se mudili pri drobni toda znatni polji, pri zahtevi, da se varuje šahovnica in papir, po čemer smo seveda morali soditi, da je Miltiades Psaros jeden največjih skopuhov in lakomnikov, kar smo jih kedaj poznali.

Ulegši se udal sem se dolgo neveselim mislim o poslednjih stvareh človeka, da me je končno uspala slavna zibelj valov, bijočih in pluskajočih ob stran ladje.

Precej zgodaj stopil sem na palubo. Pod sivim oblokom razkladalo se je okoli ladje blede morje, ki se je podobilo gruči tekočega svinca, razlitega v neštivilne grebene in vršičke. Naglo zardel

se je obzor na iztoku, ordeli in oblaki, stopajoči na razjasnjeni oblok. Po morji vleklo so se tu pa tam rdečkaste proge. In razcevala je vodna gruča liki tekoče zlato in samo na iztoku ostal je široki rdeči obrob, neprestano ožec se. Rožasti oblaki, vznášajoč se tam na obzorji, lomili so se s prva samo lahko z zlatom, toda brzo zmenili so svojo rožasto opravo v žareče se rmeno zlato. In sedaj je tonilo vse v zlato; morje, oblaki, vse istočno nebo in na obzor je stopalo počasi in veličastno v osoj-nem plamenu jasnosti veliko solnce, kloneč do morja stolp žarečega zlata. Oprostite, da vam nudim slikanje tega obraza. Vtisnil se mi je tako živo v spomin. Nikjer ne izhaja solnce tako častitljivo in krasno nego iz valovja velelepega morja.

Približali smo se južnemu bregu in ustanovili na kotvah (mačkih) pred Bono. Nad njo so se spenjali lepi grički, poraščeni nekoliko z zelenim lesom, nekoliko vzdeleno v polje, na meji pa so ležali orjarški dobovi in druga lesna drevesa, katere posekavši so odprli pred časom to polje.

Morje je zmenilo zlatozeleno barvo svojo, ko je solnce više stopilo, v krasno temno modro, v katerem so migali temno modri senčni obrisi čolnov,

vesel in raznotvornih turških ladij, zibajočih se v pristanišči pred Bono.

Od razkošnega tega gledišča odvrnili so me koraki in glasovi za menoj. Ugledal sem Francoza in Vlaha. Pogledavši ja oživela se je v mojem spominu nakrat dogodbica včerajšnjega dne.

„Je že umrl?“ vprašam zvedavo.

„Sedaj še živi,“ odgovori Francoz. „A doktor pravi, da teško ostane živ do Carigrada. Vrste njegove bolezni nesem mogel izvedeti. Sodim, da umira najbrže gladi. Žal mu je menda za vsak kosček kruha, ki si ga da prinesti. Saj ste lahko že včeraj videli, gospodje, kako stopinjo je dosegla njegova skopost. Ko bi ne bilo hčera, gotovo bi bil kupil listek samo za palubo in ležal s svojo boleznijo in s svojimi denarji na kaki plahti tamle mej Čerkezi in Tatari. Ne oddali se menda niti za trenotek od svojih denarjev, kojih ima nekaj v odeji zašitih, nekaj pa zaprtih v veliki mošnji, ležeči vedno pod njegovo glavo.“

„Obžalujem njegove hčere,“ pravi Vlah. „Ne uživajo mnogo radosti pod silo takega lakomnika.“

„No, ne bodo več dolgo strdale po skoposti svojega očeta,“ pridene Francoz. (Dalje prih.)

doševič: Stranka prava zahteva da se povsod postavno ravna. To zahteva od vlade, od družbe in od posamičnih in je pripravljena z besedami, z dejanji in „makar“ tudi s prelivanjem krvi postavnosti pridobiti veljavo. Predsednik pozivlje govornika, da ta izraz ponovi, ter potem izjavi, da se v redni državi s prelivanjem krvi ne sme pretiti, zato je predlaga, da se Radošević izključi še za 30 sej. — Danes je zopet seja. — Po navedenem je že jasno, da so razmere v Zagrebu zelo napete. Vlada in njeni pristaši postopajo z veliko brezozirnostjo. Opozicija bode skoro, ako pojde tako naprej, vsa izključena. Nje glasila pa hote tudi prijeti v strah. Včeraj popoldne bila sta urednika „Pozora“ in „Slobode“ poklicana k sodniji, ker sta baje neresnično poročala o dogodkih v 5. dan t. m. in tako motila javno mnenje. Brez posebne bistrumnosti so lahko sklepa, da bosta tudi obsojena. — Baron Jovan Živković odložil je podpredsedstvo srbskega kluba in z Milanom Stankovićem vred izstopila sta iz omenjenega kluba, ker se njegovi nazori o kameralnih aktih neso strinjali z mnenjem drugih klubistov. Ta korak barona Živkovića zdi se nam pomenljiv, kajti, kolikor tega moža poznamo, odlikuje se po posebni previdnosti, da ne rečemo — lokavosti. Položaj v Zagrebu je resnoben, kajti, kjer so na dnevnem redu in tako rekoč jedino sredstvo: Izključenja poslancev na 30 do 60 sej, preganjanja časopisov, uničenje opozicije, sodnijsko postopanje proti zastopnikom naroda, — kjer ni več druge nujnosti, nego ukrep imunitetskega odseka, da se dva poslance izročita sodniji, ondu nam se je nadejati še ozbilnejših stvari. Dal Bog, da bi ne bilo tako!

— (Na gimnaziji v Celji) napravi se letos v prvem razredu paralelka.

— (Prememba v posestvi.) Hišo na Križevniškem trgu št. 2, prej v posesti g. Josipa Matevžeta, „pri Šiki“, kupil je g. Škof, posestnik hiše pri „Raci Mici“ v Spodnji Šiški za 11.500 gl.

— (Pobegnil je) iz nepotrebnega strahu pred kaznijo najstarejši deček. Kdor bi ga srečal, naj ga pošlje domov v Ljubljano, Poljski nasip 14, s potolažilom, da se mu ne bo nič žalega zgodilo.

— (Tatvine.) Kakor žandarmerijsko načelnštvo iz Kostanjevice na Hrvatskem naznanja, ukrali so laški konjski kupci tam dve kobili in jo potegnili na Kranjsko. — Hišni posestniki Mariji Regali v Florijanovih ulicah ukradli je neznan tat 14 gl. denarja. — V prodajalnici za smodke v Lattermanovem drevoredu ulomili so predvčeraj po noči tatovi in pokrali vse smodke v vrednosti 70 gl.

— (Muricodelske bike), katere je c. kr. kmetijska družba kranjska iz državne subvencije kupila in v 3. dan t. m. v Rudolfovem na dražbi prodajala, kupili so: Grof Albin Margheri, graščak v Otočci, dr. Teodor Rudež, graščak v Ribnici, Josip Gorše, posestnik v Toplicah, Julija Rudež, graščakinja v Gracerjevem turnu, Franjo Majzel, posestnik pri Beli cerkvi, Anton Rojc, posestnik v Zatičini, Anton Stravs, posestnik v Kostanjevici, Franjo Pintar, posestnik v Rudolfovem, Jakob Lenk, graščak na Raki.

— (Vabilo k slavnosti,) katero priredi učiteljsko Postojnskega okraja v dan 11. okt. 1885 o priliki stavljenja nagrobnega spomenika pokojnemu narodnemu učitelju Valentinu Bernotu na Colu nad Vipavo. — Razvrstitev: 1. Govor. 2. K. Mašek: „Pri zibeli“, čveterospev. 3. Fr. Gerbic: „Jezerški glasovi“, samospev. 4. Anton Nedved: „Moja rožica“, čveterospev. 5. J. Kocijančič: „Oblačku“, samospev z zborom. 6. Kreutzer: „Večerna“, čveterospev. 7. Val. Mandelc: „Bog vas sprimi! Kdaj pojedete domov?“ Vesela igra v jednom dejanji. — Začetek ob 5. uri popoldne. Gledé blagega namena ustopenina prostovoljna. Od bor.

— (V poštne hranilnice) uložilo se je meseca septembra 25.689.674 gl. 12 kr., izplačalo pa 24.740.545 gl. 93 kr. Na Štajerskem, Koroškem in Kranjskem uložilo se je v septembru 1.676.324 gl. 26 kr., izplačalo pa le 761.583 gl. 63 kr. Slovensko-nemških knjižic je 9113 v prometu.

— (Premembe v Lavantinski škofiji.) V ponedeljek dne 5. t. m. bilo je svečano umeščenje g. dr. Josip Šuca, novega župnika v Šmartinu pri Slovenjem Gradci. — G. Jurij Klančnik, kaplan pri sv. Juriji pod Tabrom je stalno umirovljen. — Premeščen je g. Ivan Tomanič k sv. Juriju pod Tabrom.

Najnovejše vesti.

Trst 7. oktobra. Turška vlada najela je za prevažanje vojakov 14 Lloydovih parohodov.

Atene 7. oktobra. Agence Hayas: Salisbury svetoval je Grški, naj se ne gane, ker bi bila velika nevarnost za Grško, če bi vojska mejo prekorčila. Delyanis odklonil je angleške svete rekoč, da se bode ravnal po nasvetih prijateljskih vlastij, če ne bodo nasprotni interesom helenizma. Prijazno obnašanje Angleške proti Bolgariji vzbudilo je vznemirjenje. Kralj, vlada in narod so jedini, da se morajo terjati kompenzacije, če treba z bojem. Ako se pripozna zjedinenje Bolgarije, proglasili bodo Kandijoti zjedinenje z Grško. Delyanis jim je svetoval, da čakajo na dogodke.

Pariz 7. oktobra. Izid tukajšnjih volitev še vedno nepopolen. Dosedaj imajo samo republikanci Lockroy, Floquet, Delaforge, Brisson in Allain Targé, radikalcji Barodet, Clemenceau in Raspail absolutno večino. — Do sedaj še noben minister odstopil.

Rim 7. oktobra. Včeraj v provinciji Palermo 125 ljudij za kolero zbolelo, 71 umrlo. Izmej teh v mestu 105 zbolelo, 60 umrlo. V provincijah Ferrara, Genova, Massa, Parma, Reggio, Emilia in Rovigo 11 za kolero zbolelo.

Tuji:

7. oktobra.
Pri Slonu: Dang z Dunaja. — Acquaro iz Trsta. — Vavpotič iz Sele.
Pri Maltai: Baron Czernigg iz Gorice. — Mebuš z Dunaja. — Krausenek iz Trsta. — Pech iz Pulja.
Pri avstrijskem cesarji: Preve iz Kranja. — Rozman iz Planine.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
7. okt.	7. zjutraj	734.47 mm.	10.8° C	sl. jz.	obl.	70 mm.
	2. pop.	732.69 mm.	17.8° C	z. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	731.54 mm.	13.2° C	sl. jz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 14.3°, za 1.5° nad normalom.

Vremensko poročilo 7. oktobra. Zračni tlak na severu jako nizek, najnižji v Danskej (Kodanj 738 mm.), na jugu zapadu in jugu stoji barometer še vedno visoko (765 mm.) V vsej zapadni Evropi in Nemčiji so močni viharji, ki vlečejo z jugo-zapada do severo-zapada. V več krajih dežuje. Temperatura se dosedaj ni dosti premenila. — Ob 7. uri zjutraj se poroča: V Parizu 13, Brestu 13.2, Biarri 14.5, Nizzi 14, Norwichu 6.7, Kodanji 7.8, Stockholmu 6, Uleaborgu 4.4, Peterburgu 7.2, Moskvi 5.4, Varšavi 7.1, Berlinu 12.8, Monakovem 11.7, Curihi 11.8, Genfu 12, v Bukareštu 9.6, Odesi 11.9, Peri 16.2, Gleichenbergu 6.6, Opatiji 16.2, Gorici 14.8, Boznu 13.8, Rivi 13.1, Luganu 13 in na Dunaji 9.8° C. Na Severnem morji so viharji. Pričakovati so zapadni vetrovi, oblačno nebo, dež in nemirno vreme.

Dunajska borza

dné 8. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gl. 40 kr.
Srebrna renta	82 " 30 "
Zlata renta	108 " 80 "
5% marenca renta	99 " " "
Akcije narodne banke	857 " " "
Kreditne akcije	280 " 90 "
London	126 " " "
Srebro	— " " "
Napol	10 " 02 "
C. kr cekini	6 " 01 "
Nemške marke	61 " 95 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 126 " 75 "
Državne srečke iz l. 1864	100 gl. 169 " 25 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 " 70 "
Ogrska zlata renta 4%	96 " 85 "
„ 5%	89 " 80 "
5% štajerske zemljiše odvez. oblig.	104 " " "
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 115 " 25 "
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 " " "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 " 50 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 " " "
Kreditne srečke	100 gl. 175 " 25 "
Rudolfove srečke	10 " 17 " 50 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 96 " 50 "
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	183 " 50 "

Poslano.

(7—34)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najboljše okrepljujoče pice,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju pljučevine I
želudca boleti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Za dragocenim korenom.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

No v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Maloerh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Lestik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstvo z grozdem na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja 15 kr.
II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna povest, spisal J. Jurčič. Velja 25 kr.
V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 25 kr.
VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal H. Revière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 15 kr.
Za vse 4 zvezke naj se priloži še 15 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.

Čiščenje in zboljšanje vina.

Najgotovnejše, najhitrejše in najcenejše sredstvo za čiščenje in zboljšanje vina in popraviljanje bolnega vina je

prava francoska galerta

tvrdke COIGNET & C. v Parizu, Lyonu, Marseillu.

To zajamčeno sredstvo z navodilom, kako je rabiti, se vedno dobiva pri tvrdki

A. HARTMANN v Ljubljani,
pisarna v Tavčarjevi palači. (587—1)

Ptujska vina.

1884. leta malo rezno gl. 8 do 12
1883. „ malo in fino „ 13 „ 16
1884. „ par-vino svetlorudeče „ 11 „ 14
pravi vinski jesih „ 11 „ —
prodaja na hektolitre (313—20)

Jos. Kravagna v Ptui.

Št. 545. Razglas. (585—2)

Razglas.

Dne 12. oktobra t. l. se prično zopet v Sežani

redni mesečni sejmi za živino.

Zupanstvo v Sežani,

dné 5. oktobra 1885.

Župan.

Takoj delujoče. Uspeh zajamčen.

Neizogiblivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plesah, izpalih in osiyljih laseh. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zajamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gl. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gl.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. Eduardu Mahr-u; v Trstu Peter Slovic, via Sanitá 13; v Gorici lekar C. Cristoffoletti; v Reki lekar C. Šilhavy; v Celji Fd. Pellé; v Mariboru J. Martinc; v Rovinji lekar G. Tromba.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepotilno sredstvo, ki naraja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(40—19)